

> הבלוג של shahf11

31 ביולי 2008, 19:45

חיה בסרטון

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הכל אודות אמא.

פורסם ב17 ביולי 2008, 17:27 **בכללי**

האמא הפולניה היא סטריאוטיפ מהלך. משפטים שהיא אומרת כבר הפכו לקאלט. אותו דבר לגבי מה שהיא לא אומרת. היא כבר מזמן לא אמא של... אלא משהו בזכרוננו הקולקטיבי העמום המשותף. היום אני יוצאת להשיב את כבודה האבוד של האמא הטריפוליטאית. כן, כן שמעתם נכון ובהמשך תגלו איך אמא שלי (הטריפוליטאית) המציאה את הפולניות.

נתחיל ב"אמא טריפוליטאית והמזון".

"מה להביא איתנו?" שואלת אימי בתם לב שעתיים לפני היציאה שלהם לבקר אותי. "כלום" אני עונה בכאילו אדישות.

ועכשיו... רק שתדעו שהמשחק הזה מכור מראש. שכן בעודה שואלת את השאלה הזו. אמא שלי עומדת איתן על שלוש צידניות מלאות במאכליה לעייפה. דעתי ממש לא חשובה לה בעניין היא פשוט רצתה לרגל קלות ולגלות בדרכה המוסווית אם היא שכחה לשים משהו בצידניות שלה. ואם עליה לארגן גם את הצידנית הרביעית. וה"כלום" שלי?? מסתיר בתוכו גווני שימחה רבים אך כבושים. ("יששש!!!") אני חושבת לעצמי יהיה מה לאכול בשבוע הקרוב).

כעבור שעתיים...

אימי נכנסת כולה חיוכים. אחריה מדדה אבי עם הצידניות. "מה זה???" אני שואלת מופתעת ומנסה בכל כוחי להסוות את צווחות הגיל. "אה, כמה דברים". אומרת אימי באדישות ומתחילה לפרוש את משנתה ואת תכולת הצידניות. "החריימה זה לש. הוא כל כך אוהב את זה... הקוסקוס לקטנה... היא בקשה בטלפון. השוקולדים לח. אני לא יכולה לאכזב אותנו..." וכך נכנסים בזה אחר זה כלי הפלסטיק למקומם הטבעי במקרר. "רק אל תשכחי להחזיר לי את הקופסאות". מתרה בי אימי בתסכול. "אני לא יודעת לאן הם נעלמים בכל פעם". (אני אגיד לך אמא, אני פשוט משליכה אותם לפח...).

נמשיך ב"אמא טריפוליטאית והדרכים".
 "את שומעת תתקשרי כשאתם מגיעים". זו הדרך הטריפוליטאית לומר "להתראות". וכשאני שוכחת: "כל כך דאגתי, כבר לא ידעתי מה לחשוב".
 "אז למה לא התקשרת?"
 "אני שואלת. "לא רציתי להפריע"..."

אמא טריפוליטאית ומחלות:

אמא שלי היא אחות במקצועה. מה שאומר שקשה קשה מאד להוציא אותה משיווי משקלה הנפשי בעניין. "כמה חם יש לך?" הוא משפט שליווה אותי שנים. שבסך הכל רציתי להתפנק מתחת לשמיכה. "שלושים ושש חמש זה לא חום. את הולכת לבית ספר". אבל סרטן למשל זו מחלה מקובלת על אימי. אחרי שנים בהם חישלה אותי בכל ההתייחסות למחלות. היא נוזפת בי "אל תזניחי. תשאלי את הרופא". וגם מאכל מיוחד המציאה אימי במיוחד לריפוי ילדות שהופכות לנערות ואחרי זה לנשים. כאשר היא שומעת שאני חולה ברצינות. היא שוב מתייצבת והפעם יש גם צידנית נוספת ובה

עגבניות. "עגבניות הכי חשובות להחלמה". היא מרצה לי בעודה מרסקת לקערה כחצי תריסר, מוסיפה להן לימון וסוכר. "על מה את מסתכלת?" היא נוזפת בי. "תאכלי! זה בריא!". "אמא, לפחות תעשי את זה כשאינן פה אף אחד" אני נוזפת בה חלושות. אך השנים למדו אותי לחבב מאכל מוזר זה. ולקשר אותו לפינוק ואהבה.

אמא ובישול -

"מה הבעיה?" היא שואלת אותי בטלפון. כשברקע נשמע קרקוש כלים ומחבתות. "מה פתאום קשה להכין מפרום? ממש קל. תרשמי!!!". פעם אחת. פעם אחת ניסיתי להכין את אותן הקציצות הממולאות בבשר. מטוגנות קלות ומבושלות ברוטב אדום וטעים. פעם אחת יותר מידי. כעבור 12 שעות עוד הייתי בשלב הטיגון. פרועת שיער ודאובת רגליים. מקללת את האמא שלי. ואת היום שנולדתי בו. ומאז ועד היום. יש מאכלים שאני אוכלת רק בבית אמא. כי אמא שלי, כאילו בהינף יד מכינה את כל המאכלי יום לימודים ארוך. ובסוף עוד מחייכת חיוך צחור לאומה.

אמא והחושך. חשבתם שרק אמהות פולניות יושבות לבד בחושך? ובכן גם לאמא שלי יש את הנטיה הזו. היא לא מודה בה אך היא קיימת. ביום חם אחד בתחילת יולי חזרתי מהטפולים לבית הורי. עלטה סמיכה וכבדה קידמה את פני. "אמא!!! אמממא!!! " קראתי בקול מלא פחד. "אני פה" ענה לי קול חלוש מירכתי הבית. בעוד עיני מנסות להתרגל לאפלולית הצלחתי לראות בקושי את עורה הלבנבן של אמי ואת תלתליה האדמוניים. "מה קרה???" אני שואלת בתמיהה. "מאד נעים כאן" מבשרת לי אמא מן האוב. "שקט פה...".

עכשיו אני מחכה לטלפון הנוזף של "אמא טריפוליטאית". "אני כזאת???" היא תשאל אותי בתמיהה. "זה יפה ככה לדבר על אמא???"

המשך יבוא.

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#) (1)